

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorvm|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiaē, 1697

Cap. XXV. Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

X.

Ad quodcunque obligatur curator bonorum, ad idem obligatur sequeſter. Quia & hic eſt curator rei ſequeſtratae. Tenebitur ergo fructus colligere, & ſi tempore perituri eſſent, vendere & diſtrahere, deque omnibus rationes reddere, vid. Harprecht. *ad ff. 3. Inſt. quib. mod. re contrah. oblig. n. 143. ſeqq.*

XI.

Sequeſtratio inducta eſt ob defectum idoneae cautionis, quam qui praestare poteſt, evitat onus ſequeſtrationis, l. 20. *pr. C. de Agricol. & Cenſit. num. 23.* & cautione tollitur ſequeſtrum, Gail. l. 1. *obſ. 148. n. 5.* finita tamen iſtanti non extinguitur fidejuſſio de re ſequeſtrata exhibenda, Brunnem. *ad l. 20. in fin. C. eod.*

XII.

Ex redditibus fundi ſequeſtrati interea onera publica exſolvenda ſunt, l. 20. *§. 4. C. eod.* Perez. *ibid. n. 24.*

XIII.

In ſequeſtrem rei poſſeſſio non tranſit, l. *inter eſſe puto 39. ff. de acquir. poſſeſſ.* niſi nominatim & expreſſe inter partes id actum fuerit, l. 17. *ff. de poſſe.* Duaren. *ad tit. C. de poſſe. cap. 1. circ. fin. & lib. 3. de benef. cap. 10.* Coraſ. *lib. 3. miſc. ell. cap. 2. numer. 12.* Förner. *in l. ſequeſter 110. in fin. de verb. ſignif.* Goëdd. *de ſequeſtr. cap. 1. numer. 115.* Hillig. *ad Donell. lib. 5. cap. 13.* Pacius 4. *evangelio. Phariſ. quaſt. 80.* Mindan. *de mater. poſſeſſ. cap. 2. num. 8.* Quando itaque dici ſolet ſequeſtrum poſſidere, hoc intellige verum, ſi nimirum omittenda poſſeſſionis cauſa apud ſequeſtrem deponatur, quo caſu revera quidem poſſidet, ſed naturaliter tantum, ita ut nec ejus poſſeſſio partibus ad uſucapionem procedat, cum ſecus ſit, ſi tantum cuſtodiae cauſa apud eum ſit depositum, tunc enim victoris poſſeſſioni ad uſucapionem etiam proficua ſequeſter ſua detentione miniſterium praestatur, prout diſtinguit *ex diſt. l. 39. §. 1. de acquir. poſſeſſ.* Dn. Doctor Biccus *in rebus quotidian. ſeſſion. 4. num. 45. lit. IV.*

CAP. XXV.
Sermo.

Axioma I.

Sermo qui alias ex ſui natura ad plura referri poteſt, ſi aliquo in caſu prolatus unum duntaxat de neceſſitate comprehendere intelligatur, perinde habetur, ac ſi in ſpecie & expreſſe ad illud reſtrictio facta fuerit, l. 2. *ff. de liber. & poſſib.* Laur. Tenn. *in tr. caut. 87. n. 14.*

II.

Sermo ſubjectus eſt rei, & non res ſermoni, *cap. intelligentia 6. extr. de verbor. ſignificat.*

III.

Sermones ſuos unusquisque ponderet, & quod ſibi loqui non vult, alteri non loquatur, *cap. 14. in princ. diſt. 50.*

IV.

Sermonibus praevalet veritas geſtorum, *cap. cum inter 13. extr. de ſent. & rejudicat.*

V.

Sermo generalis & indefinitus nunquam trahitur ad illud, per quod quis incurreret ad poenam, Jaſon *in l. ſicut autem §. quod autem. n. 11. verſ. ſicut in general. ff. de re jud. Pacian. 1. conf. 70. n. 2.*

VI.

In ſermonibus interpretandis magis attenditur communis uſus, quam ſtricta verborum ſignificatio, Gloſſa *in cap. nonnulli. verbor. ultra. extr. de reſcript. Everhard. in Topic. legal. loc. 7. de mod. arg. allegatus a Pacian. lib. 1. conf. 27. num. 38.*

VII.

SERMO ſimpliciter prolatus intelligitur de prima vice, l. *boves 80. §. hoc ſermone 1. ubi late Tiraquell. ff. de verbor. ſignificat. l. cum pater 77. §. pater 9. ff. de legat. 1. Franciſc. Galet. in margarita caſuum conſcientiae. verbor. ſermo. Sanctarel. var. reſol. p. 1. q. 38. n. 20. in fin. cum aliis adductis. ſupr. lib. 9. cap. de indefinitis.*

VIII.

SERMO generalis non comprehendit perſonam loquentis, late Anton. Gabr. *el comm. n. lib. 6. tit. de verb. ſignific. conclus. 9. per tot. Decius conſil. 104. Menochius conſ. 182. n. 2. Rot. decif. 23. n. 3. apud Farinac. p. 2. recent. Ubi declarat, ut non procedat, quando aliud ſuadet identitas rationis, Alexand. conſ. 182. Lectis & ponderatis. n. 4. verſ. ſignificatur. lib. 2. ubi quod obligatio imperſonaliter facta, vel ſcripta, non obligat perſonam loquentis & ſcribentis, & conſ. 112. Viſa copia. num. 4. lib. 7. ubi quod verba imperſonaliter dicta non comprehendunt perſonam loquentis, niſi agatur de acquirendo ipſi loquenti; & conſil. 149. Viſo proceſſu. num. 5. & 6. lib. 2. ubi quod cedens jura ſibi competentia non cenſetur contra ſe ipſum, cedere, Afflict. decif. 316. Quondam. num. 8. & 9. ubi quod emens a communitate gabellam, non intelligitur emiſſe, niſi quoad alios, non quoad communitatem, quæ non vendidit ſuam exemptionem; item quod promittens defendere, non intelligitur contra ſe ipſum, Curtius jun. conſ. 188. per totum. ubi quod dominus concedens poenas communitati, non includit concedentem, ut poſſit ipſe condemnari, & alia ſimilia ponit. Surdus conſ. 47. num. 20. & ſeq. ubi quod ſtatutum poenale non ligat Regem ſtatuentem. Et num. 23. quod vendens gabellas non cenſetur vendere contra ſe ipſum, ut ipſe teheatur, ſi ante venditionem non ſolvebat gabellam, ſecus ſi ſolvebat.*

IX.

SERMO generalis & indefinitus in odioſis

diolis verificatur in duobus, Oldrad. *consil. 81.* ubi quod provifus afferens ob-
tinere alia beneficia non excufatur à sub-
reptione, fi obtinet ultra duo beneficia,
refert Cardinalis Tufchus *practicar. con-
cluf. tom. 7. lit. S. consil. 218. num. unico.*

CAP. XXVI.

Servire, Servitus, Servus.

conf. Cap. Prædium. it. Homo.

Axioma I.

Servimus Deo bene vivendo, cap. si Ecclesia in
fin. 23. q. 4.

II.

Servire non debet major minori, cap. est or-
do 33. q. 5. contra naturam enim est, ut servus
præsit Domino. Wefembec. *consil. 314. num. 2.*
pag. 300.

III.

Servitii loco succedunt fructus, cap. 1. extr.
de feud.

IV.

Quoties quis in suo pati quid vel non fa-
cere tenetur, toties servitus dicitur constituta,
quia in hoc servitutis natura confistit. l. 15. ff. de
servit. Exemplum præbent omnes servitutes tam
rusticæ quàm urbanæ.

Limita: nisi quis per consequentiam aliquid
facere cogatur, ut in servitute oneris ferendi,
aut ex pacto contrahentium, qualia pacta tenen-
da esse scribit Antonius Imperator l. 2. ff. com-
muni. præd.

V.

Qualiscunque res illa cui servitus debetur, ta-
lis quoque ipsa est servitus, quia à potiori fit deno-
minatio; hinc servitus, quæ ex re meâ immediatè
personæ obvenit, est personalis, quæ verò perso-
næ per rem acquiritur, seu ubi res rei servit, est per-
sonalis. l. 1. ff. de servit.

VI.

Quæcunque servitus, seu quodcunque onus
reale est, illud derelictione rei poterit evitari.
Quia hoc ratione rei præstatur. Ubi igitur res
mea esse desit, cessabit quoque onus rei. Exem-
plum est in servitute oneris ferendi. l. 12. & 32. ff.
si servit. vindic. Aliud est in Collectis seu Con-
tributionibus.

VII.

Quoties quis in re suâ quid facere vult, toties
non opus est servitute, sed quodcunque volue-
rit, facere poterit in suum commodum. l. flumi-
ne 24. §. fin. ff. de damn. infect. quia rei suæ qui-
libet liber est arbiter & moderator l. in re man-
dat à 20. C. mandati. e. g. si quis in proprio parie-
te fenestras aperire velit. Aliud exemplum est
in alleg. l. 24. de damn. infect.

Amplia, ut etiam procedat, si id, quod facio,
vicino noceat, modò (1.) non fiat animo nocen-
di. (2.) modò alteri non fuerit servitus constitui-
ta. (3.) modò non etiam in alienum quid im-
mittatur.

VIII.

Quocunque modo transfertur dominium, eo
etiam servitus constituitur. Quia servitus æquæ
est jus in re ac dominium. Ita non solum ad-
bus inter vivos, sed etiam ultimâ voluntate con-
stituitur servitus. l. 16. ff. de servit. item offi-
cio judicis, beneficio legis & usucapione.

IX.

Quicunque non potest alienare, ille non potest
servitutem constituere, quia servitutis constitutio
est species alienationis. l. ult. C. de reb. alien. non
alien. Ita ergo usufructuarius, superficiarius,
Vasallus, Emphyteuta &c. non poterunt servi-
tutem constituere. Conf. Zac. ad ff. de servit.
num. 2.

Limita: ut scilicet tales non possint servitutem
constituere perpetuò duraturam, bene tamen
quoad dies vitæ, modò prædium habuerint,
quale non habet usufructuarius.

X.

Quæcunque prædia ita sita, ut inde utilitas in
alterum prædium redundare possit, illis imponi
potest servitus. Quia servitus maxime constitit
in utilitate prædii dominantis. Ita igitur in ser-
vitute v. g. altius tollendi, ne luminibus offici-
atur, prædia etiam remota sufficiunt, quia & his
servitus usum præstare potest. l. 4. in fin. ff. si ser-
vit. vindic.

Limitatio petenda ex verbo possit, sufficit enim
utilitas potentialis seu sperata.

XI.

Res sua nemini servit, l. uti fruis, si usufruct. per.
l. 26. de servit. urb. præd. l. 22. in fin. de servit. rust.
præd. Vult. i. 7. R. 63. num. 41. Treud. disp. 16. thes.
1. lit. 6. vol. 1. Cujac. in Juliano ad l. 4. de usufr.
ad crescend.

Intellige, jure scilicet servitutis, non jure do-
minii, quod ex jure servitutis profluxit, Wefemb.
in parat. ff. de usufr. num. 4. qua ratione hoc axi-
oma non habere locum in servitutibus servorum,
tuetur Corraf. ad rubric. numer. 20. ff. de serv.
quin imò & omnes res nostras nobis jure domi-
nii servire tenet Arum, exercit. 5. thes. 1.

XII.

Quæcunque servitus apta est, ut semper utili-
tatem præstare possit, illa habet causam conti-
nuam. Quia non pendet ab arbitrio hominum,
& quodcunque placet, exerceri potest. Exem-
plum est in l. foramen 28. ff. de servit. præd.
urban.

Limita: ut sufficiat, quamvis non semper
præstiterit utilitatem actualem, modò potenti-
alem.

XIII.

Quoties quis verò dominò patiente longo
tempore servitute aliquâ usus est, toties titulo
non est opus. Quia usus ejus qui servitutem
exercet, & patientia domini est loco tituli, l. ult.
ff. de servit. Quam sententiam in praxi rece-
ptam esse testatur Wurmserus parat. obs. lib. 1. tit.
de servit. 10.

Limita, ut patientia hæc etiam includat
scientiam l. 2. C. de servit. ut dominus feudi ser-
vientis non tantum patiatur me servitute uti, sed
etiam